

Зима

Зимата триеше ли, триеше черната дъска на нощта и върху гората се сипеше тебеширен прах. Така изглеждаше през нощта, защото беше тъмно и не се виждаше добре, но когато се съмна, всички видяха, че над гората бе навалил сняг. Толкова бял, че Бялото зайче се загуби в него и не можеше да се намери.

На помощ му се притече студът. Убоде го с една ледена игличка по нослето и зайчето си рече:

- Аха, ето го нослето ми. То е отпред, значи аз съм зад него!

И затподскача като бяла престичка из гората. Престичка с крачета. И тия крачета пишеха по снега със скокливи букви: „Ех, че весела зима!“

Петя Караколева

1. Зайчето се загубва, защото:

- А) тебеширеният прах го съсипва;
- Б) нощта скрива пътищата;
- В) снегът е бял също като него.

2. Зайчето разбира къде се намира:

- ☐ без чужда помощ
- ☐ с помощта на студа
- ☐ чак на другия ден

3. Студът убожда зайчето с ледена игла:

- А) за да го събуди;
- Б) за да го разболее;
- В) за да му покаже къде е.

4. Какво чувства зайчето отначало, после и накрая? Номерирай по ред.

- ☐ радост
- ☐ страх
- ☐ изненада

5. Вярно ли е според текста, че:

	ДА	НЕ
А) Зимата рисува на черната дъска на нощта		
Б) Бялата престичка пише скокливи букви с крачета		
В) Зайчето е написало „Тук беше вълк!“		
Г) От студа зайчето настива.		